

IMPRESSIE

Stil is het buiten.

Laag hangen de wolken die zich tot één nevelig grijs boven de zwijgende landen hebben saamgevoegd. Gestadig daalt een zachte, kille regen, die in het gras als een sluier van zilveren parels blijft natrippen, om dan te verdwijnen in de donkere, wachtende aarde.

Een triest glimmende weg buigt zich door de duinen en voert ons langs hutten die huiltverig nu, neergehurkt schijnen als wilden, zij in de glooïing van het veld bescherming zoeken. Twee hiervan vormen wel een schrill contrast. Hier het kleine, groenig-wit beschimmelde huisje, dat triest weggedoken ligt tussen een paar verwaaide boompjes en daar het grote, witte hotel, dat daar zo brutaal ligt te midden van deze weidse eenzaamheid. Traag druipet de regen langs de helwitte muren en laat daar sporen na als tranen op een fris gezicht. Bezoedeld ziet allés er nu uit, triest en verlaten! Geen gerucht wordt er gehoord en het gejoel van vreugdige en vrije mensen is verstomd en vormt nu nog de ondertoon van het zachte regenruisen. Koud staren de vensters naar de grauwe lucht en lusteloos hangen de tulen gordijntjes. Even is daar het gebogen figuur, van een mens, opgesloten als een dier in zijn kooi, die verlangend door de regenbedruipte vensters staart naar lachende, zonnende verten en die de twee mensen niet schijnt te zien die als vage schimmen zijn huis passeren, verlangend naar de ruisende en bruisende zee. Hoe zou hij deze mensen ook zien? Hij zou hen immers toch niet begrijpen evenmin als hun verlangen naar de stilte en eenzaamheid van Gods natuur, omdat in hem dit brandende verlangen niet leeft en omdat juist hij verlangt naar de ruimerende stad die door deze eenzamen werd verlaten.

Dit was het laatste contrast, dat even stof tot gesprek vormde voor de twee stille figuren. Dan zwijgen hun monden weer en het lied van hun stille verlangens vormt weer één klankbeeld met het ruisen van de nog verborgen zee. Steeds komt daar weer een gordel van duinen, als wil de natuur zijn schoonheid voor deze mensen verbergen.

Maar opeens is daar toch dat vrije, dat weidse, dat grenst aan de oneindigheid, de zee.

Als grauwe strepen doemen de golven uit het wazig-tere regengordijn en stuwten naar het vlakke, brede strand, om daar als een zijden kleed te worden uitgespreid, omzooimd met het wollig-witte schuim. Ze vloeien echter weer terug in de bruisende, golvende zee, traag, als was er een verlangen in hen om te blijven in die prachtige groene wereld, in de wereld der mensen. Steeds is er weer die weifeling van gaan of niet gaan.

Maar ze rollen weer terug om hun stem te voegen bij het eeuwig juichende en bekoorlijk fluisterende lied van de zee.

Even staan de figuren stil op het hoge duin en staren naar het grijze, wazige verschiet. Dan volgen zij het zandpad dat omlaag voert tot aan de scheidingslijn van de onbegrensde ruimte en van de wereld met zijn smarten en verlangens. Zij lopen zo dicht mogelijk langs de flokkig-schuimige lijn, als willen zij zo ver mogelijk van die wereld verwijderd zijn. Voetje voor voetje, maar met een onverbiddelijke zekerheid worden zij naar die wereld teruggeschoven, alsof een macht hen dwingt hun plichten jegens die wereld niet te verzaken.

Zo is daar die kronkelende, wittige lijn als een uiterste grens van twee verlangens. Het verlangen der natuur en dat van de mensen.

Langs deze onverbiddelijke grens gaan deze eenzamen. Om hen is niets dan ruimte en eenzaamheid en een eeuwig klinkend lied als verkondiger van Gods macht. In hen is de echo van dit lied, die steeds de drijfkracht zal zijn voor hun werk en die de glorie vormt van hun aards bestaan.

L. G. LE ROY (21 j.), Wassenaar

Monix 1945